

[Christmas Møller.]

paavist fra min Side, man har fra Regeringens Side ikke gjort noget som helst eller saa godt som intet herfor. Man lader Løsningen ad de Veje, jeg her nævnte, ligge; man lader Spørgsmaalet om offentlige Arbejders Iværksættelse, som der dog kunde være nogen Tale om, ligge; jeg har udtrykkelig sagt, at man skulde være varsom her; men der kunde dog være nogen Tale derom i en Krisituation.

Man kan altsaa ikke sige, at man her betræder de Veje, som vi har betraadt tidligere. Men naar Regeringen ikke vil det, maa Regeringen ikke forvente, at den ved sin stædige Fastholden af ikke at ville vandre ad disse Veje og at sige nej til alt dette vil kunne tvinge mit Parti til at gaa den udelukkende Understøttelses Vej, som den højtærede Regering vil vandre.

Denne Vej kan efter min Opfattelse saa meget mindre betrædes, som vi ser et Forslag som dette, som bygger Understøttelsen videre og bygger paa det rene Understøttelsesprincip, fremsat paa et Tidspunkt, da der stik imod de almindelige økonomiske Konjunkturer i Landet kræves en ikke ubetydelig Lønforhøjelse, og hvor det efter vor Opfattelse vilde være fuldkommen urimeligt og meningsløst, om Staten gennem sin Understøttelsespolitik underbyggede dette Krav og gjorde det lettere realisabelt. I det Øjeblik man fra ledende Side indenfor Fagforeningerne var klar til at tage Konsekvenserne af den økonomiske Politik, som ellers føres overalt i Landet, og i det Øjeblik man fra Regeringens Side var klar til at føre en Politik, hvor man i første Række søgte at skabe Arbejde og ikke Understøttelse, var vi for vort Vedkommende, saaledes som det fremgaar af vore Bemærkninger saavel som af de Udtalelser, vi har fremsat i Betænkningen, villige til at overveje en velvilligere Holdning overfor denne Sag.

Jeg tror da, at paa det Tidspunkt, vi befinder os nu, hvor man overhovedet ikke ser nogen som helst Antydning i den Retning, jeg her omtalte, kan man efter hele den Stilling, vi har indtaget, ikke undre sig over, at vi indtager den Holdning, jeg her har skildret.

Jeg vil dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Einer Jensen. Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen sagde, at man fra Socialdemokratiets Side vilde søge at hjælpe alle. Jeg vil da gerne bede det ærede Medlem om at give mig Besked om, paa hvilken Maade man vil hjælpe til Beskæftigelsens Forøgelse her i Landet.

Det ærede Medlem omtalte vort Forslag fra 1926, som vi i Betænkningen har henvist til, og det ærede Medlem har jo ganske Ret i, at Forslaget af 1926 byggede paa Ordningen af 1924, hvor vi havde baade ordinær og ekstraordinær Hjælp; at der som Følge heraf, i det Øjeblik der blev Forhandlinger herom, maatte være Ændringer at foretage, det skal jeg ikke bestride. Men hvis det ærede Medlem Hr. Einer Jensen i Henvisningen til dette Forslag vil se en udstrakt Haand til Genoprettelsen af den ekstraordinære Hjælp med Bevarelsen af det nuværende, saa tænker jeg, at det ærede Medlem ved, at han tager fejl deri.

Jeg har allerede tidligere gjort opmærksom paa, at jeg ikke var sikker paa, om ikke hele Spørgsmaalet om Arbejdsløshedsunderstøttelsen for saa vidt er grebet an paa en Maade, som ikke er i Overensstemmelse med rigtige økonomiske Principper. Forholdet burde være dette, at den ordinære Hjælp klarede Arbejderne selv, og til den ekstraordinære Hjælp kunde man ved en Krisekasse hjælpe og maaske hjælpe godt med til. Men vi kan ikke være med til i samme Øjeblik, vi har den ordinære Hjælp, at bygge en ny Hjælp videre i det Omfang, her er Tale om.

Men, vil man muligvis sige — det vil sikkert den højtærede Socialminister, og det vil Socialdemokraterne sige — men dette, at man nægter Medvirken her, betyder jo kun, at man gennem Hjelpekasserne indenfor en hel Række Kommuner yder noget lignende; og vi har jo ogsaa set Meddelelser i Morges i Pressen om, at man i Landets største Kommune, hvis dette Forslag ikke gennemføres, vil foretage saadanne Foranstaltninger.

Om dette kan føre med sig, fordi vi har en Hjelpekasseordning, som efter min Opfattelse ikke har slige faste Regler, som den burde have, at man under Sagens videre Behandling maa tage dette Spørgsmaal op til Undersøgelse og Overvejelse, skal jeg i Dag ganske lade staa hen og kun slutte med at sige, at naar man fra Regeringens og de to Regeringspartiers Side paa hele det Omraade, som danner Baggrunden for Hjelpeforanstaltninger af denne Karakter, intet vil foretage, men tværtimod bygger en økonomisk Politik gennem Fagforeningerne, som gaar paa tværs af den almindelige økonomiske Politik i Landet, maa man ikke forvente vor Medvirkning til Fremme af et Lovforslag som dette.

Rager: Naar Folketingets Mindretal, naar vi er til Ende med denne Forhandling,